

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v první věci žalobce: **K. A.**, zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 930/27, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 9. 2018, č. j. KRPU-190631-19/ČJ-2018-040022-ZZ-DB, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 11. 2018, č. j. 41 A 15/2018 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „žalovaná“), v záhlaví uvedeném rozhodnutím podle § 129 odst. 1 a § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajistila žalobce za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“).

[2] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), v níž namítl, že žalovaná neposoudila dostatečně a správně dopad rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Do České republiky totiž přicestoval, aby uzavřel manželství se svou partnerkou I. F., se kterou se také dostavil na pracoviště žalované za účelem ohlášení pobytu. Krajský soud v záhlaví uvedeném rozsudkem žalobu zamítl. Uvedl, že mezi odjezdem žalobce z Tuniska a jeho příjezdem do České republiky uplynuly zhruba dva roky, které žalobce strávil v Itálii, kde mu byla rozhodnutím uložena povinnost opustit území EU, dále v Belgii u své sestry, kde byl několikrát odhalen tamními orgány a rovněž mu byla třikrát

rozhodnutím uložena povinnost opustit území, a konečně v Nizozemsku, kde žádal o mezinárodní ochranu. Teprve poté se žalobce vydal do České republiky za I. F., kterou měl poznat před pěti lety v Tunisku, kde byla na dovolené, a s níž měl komunikovat převážně přes internet. Žalovaná na základě těchto skutkových zjištění uzavřela, že žalobcovo předání do Nizozemska je reálné a že na území České republiky má pouze přítelkyni, kterou zná z dovolené a přes internet, čímž podle krajského soudu výslovně zhodnotila vztah mezi žalobcem a I. F. Byť žalovaná mohla svou úvahu rozvést podrobněji, účelovost žalobcova jednání je natolik zřejmá, že soud tento nedostatek neshledal důvodem pro zrušení rozhodnutí žalované. Tuto účelovost dále dokresluje také to, že žalobce po vydání rozhodnutí o zajištění požádal o dobrovolný návrat do Tuniska.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud podle něj v rozporu se zákonem nezohlednil namítanou nezákonnost rozhodnutí žalované spočívající v nedostatečném vypořádání dopadu rozhodnutí o zajištění do stěžovatelova soukromého a rodinného života a chybějící úvahu žalované nahradil úvahou vlastní.

[4] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatel účelově pomíjí celé odůvodnění napadeného rozhodnutí a vytrhává z kontextu pouze jednu část, neboť žalovaná s ohledem na skutkové okolnosti případu dostatečně a správně zhodnotila přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele, jenž s I. F. zjevně nemá vztah ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Stěžovatel v první řadě namítá nesprávné posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí o zajištění do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Při posouzení dopadu rozhodnutí o zajištění, podobně jako jiných správních rozhodnutí ve věcech cizinců, do soukromého a rodinného života nelze odhlédnout od toho, že stěžovatelův pobyt na území ČR byl od počátku nelegální. Ve vztahu k rozhodnutí o správním vyhoštění se k tomu Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 31, v němž dospěl k závěru, že „[p]okud cizinec založil svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pouze výjimečně, což však nevylučuje, že takové mimořádné okolnosti mohou v konkrétní věci nastat.“ Tyto závěry lze příležitostně vztáhnout také na projednávaný případ, neboť stěžovateli byla opakovaně uložena povinnost opustit území Evropské unie, kterou nerespektoval, a následně chtěl svůj pobyt na území České republiky legalizovat uzavřením manželství s I. F. Do České republiky zároveň přicestoval se značným časovým odstupem od vstupu na území EU, tvrdil, že nemá problém přesunout se zpět do Nizozemska, a následně požádal o dobrovolný návrat do Tuniska, což v souhrnu značně oslabuje důvěryhodnost tvrzení o úmyslu založit rodinný život s I. F., se kterou se předtím ani pravidelně nevidal (k otázce intenzity vztahu mezi cizincem a příslušníkem

pokračování

členského státu EU viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 2 Azs 221/2014 - 54). Závěr krajského soudu a žalované, že rozhodnutí o zajištění nepředstavuje nepřiměřený zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života, je proto správný.

[8] Zároveň se nelze ztotožnit s námitkou, že žalovaná dostatečně neposoudila přiměřenost dopadu rozhodnutí o zajištění do stěžovatelova soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že z rozhodnutí žalované je patrné, jak žalovaná vztah mezi stěžovatelem a I. F. hodnotila. Žalovaná se dané otázce jistě mohla věnovat zevrubněji, nelze však konstatovat, že by se jí nevěnovala vůbec. Tento nedostatek v odůvodnění je pak nutné vnímat ve světle zjevné účelovosti stěžovatelovy argumentace, ke které se Nejvyšší správní soud vyjádřil již výše.

[9] Nejvyšší správní soud konečně nesouhlasí ani s námitkou, že krajský soud nahradil odůvodnění žalované svým vlastním. Krajský soud se totiž se závěry žalované ztotožnil a toliko je doplnil, přičemž není pochybením soudu, pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí precizuje, podrobně žalobci vysvětlí, proč není jeho tvrzení relevantní, a rozšíří tak závěry, které plynou již ze správního rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 9 Azs 248/2016 - 44).

IV. Závěr a náklady řízení

[10] Soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1, věta druhá, s. ř. s.). O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

[12] Stěžovateli byl krajským soudem ustanoven advokát podle § 35 odst. 9 s. ř. s., podle jehož poslední věty platí, že zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovený zástupce stěžovatele učinil ve věci jeden úkon právní služby po 3 100 Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky (návrh ve věci samé), soud dále přiznal zástupci stěžovatele náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby. Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), soud dále zvýšil částku o 21 % odpovídající DPH. Celková částka 4 114 Kč bude k rukám advokáta vyplacena z účtu soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu